

РЕШЕНИЕ

№ 27453

гр. София, 14.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **895** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Х., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 13219 от 17.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут (неправилно посочено в заглавната част на жалбата като Решение № 13531 от 30.12.2024г.; в обстоятелствената част на жалбата с двукратно посочени правилен номер на решението и дата).

В жалбата се излагат твърдения, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материален закон. Неправилен бил изводът на административния орган, че твърденията на жалбоподателя били противоречиви, непоследователни и неподкрепени с доказателства. Не била изяснена фактическата обстановка и липсвал задълбочен анализ на заявените от лицето обстоятелства. Справката за страната съдържала обща информация. След 2021г. В А. настъпили драстични промени, талибаните наложили крайна форма на ислям, отричали се правата на жените, ограничавало се правото на свободен избор за спазване или не на религиозните обичаи и порядки. Административният орган неправилно тълкувал и прилагал нормата на чл.9 от ЗУБ, процедурата била водена повърхностно. Въпреки че е призован лично (призовка за страна, лист 83 от делото), жалбоподателят не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт Г., в съдебно заседание моли съда да

остави да остави в сила оспореното решение. Лицето не отговаряло на изискванията на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Видно от бежанската му история, неговата цел не била България, а Германия. Моли съда да взема предвид опитите и напускането на РПЦ С.. Решението било издадено при спазване на материалния закон и административнопроизводствените правила, жалбата била неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата. В А. ситуацията в момента била сложна. Съществувала опасност за здравето и за живота на лицето, ако се върне в родината си.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.07.2023г. С. Х. е бил задържан при опит на премине българската граница при [населено място], видно от Заповед на ГПУ – Трън (л.59). Наложена му е принудителна административна мярка (ПАМ) „връщане“.

На 17.07.2023г. лицето е подало до ДАБ молба на закрила (на бланка на МВР, л.58).

На 25.07.2023г. лицето е подало молба за закрила и на бланка на ДАБ (л.79).

На 25.07.2023г. е съставен регистрационен лист (л.77-78). В него е отразено, че молителят е с имена С. (собствено) Х. (фамилно), гражданин на А., [дата на раждане] в А., общ. Б., по етническа принадлежност – таджик, с религия – сунит, със средно образование, по професия – полицаи, неженен, владеещ език дари, без документи за самоличност, за което обстоятелство лицето е подписало декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ (л.68). Срещу подпис и на същата дата лицето е било запознато с указанията относно производството по молбата, правата и задълженията му в него, както и с организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут (л.72-74). Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.71).

С решение на ДАБ (л.56-57), на 26.07.2023г. лицето (№ 24 в документа) е настанено в РПЦ Военна рампа“ – С..

Видно от докладна записка от 02.08.2023г. (л.52-54), лицето (№ 62 в документа) лицето самоволно е напуснало РПЦ.

Видно от констативен протокол (л.51), лицето не се е явило на насрочено за 01.08.2023г. интервю, за което е било надлежно поканено (покана, л.70).

Поради горното, с Решение № 18504 от 27.11.2023г. на ДАБ (л.49) производството по предоставяне на закрила е било прекратено.

След осъществен трансфер от Германия в България (л.48), на 16.07.2024г. лицето е подало молба (л.47) за възобновяване на производството.

С решение на ДАБ (л.45-46), на 17.07.2024г. лицето (№ 20 в документа) е повторно настанено в РПЦ Военна рампа“ – С..

След това лицето е било настанено в СДВНЧ, на 11.10.2024г. освободено от там (служебна бележка, л.38) и за трети път настанено в РПЦ (л.36, № 11 на лицето в документа).

С молителя е проведено едно интервю – на 21.10.2024г. (л.32-34).

На него той е заявил, че напуснал А. преди три години (тоест – през 2021г.), за И., след това за Турция, а в България влязъл преди 1 година и 4 месеца. Навсякъде пътувал нелегално. Тук го задържали и „бях принуден да подам молба за закрила“. Не изчакал отговора на молбата и след 3-4 дни тръгнал за Европа, тъй като уговорката м с трафиканта била да го заведе до Б., дотам била и уговорката им за парите. След това подал молба за закрила в Швейцария, но получил отказ. Оттам отишъл в Германия, но го депортирали тук. Не бил арестуван, съден и осъждан в своята или в друга страна, Нямам проблеми заради етноса и религията си, не бил членувал в политическа партия и организация. Крайната му цел била Германия. Като причини да напусне А.

посочва това, че бил задържан и бит 2 пъти от талибаните. Съседи му казали че ако го задържат 3 път, щели да го убият. Задържали го заради братята му, които работили в парламента - така искали да ги накарат да се върнат. За освобождаването му помогнали съседите. Сега братята му били в А., чувал се с тях редовно, всичко с тях било наред. Той лично свои проблеми никога нямал в А.. По делото са представени документи (л.20-30) за самоличност на лицето и негови близки. На л.21 молителят е в униформа, която съответства на заявеното от него на интервюто, че по професия е полицаи. На л.23 за лице, вероятно брат на С. Х. (съдейки по бащиното име) е посочена длъжност „бодигард на секретаря“.

След съответно запитване от ДАБ (л.42) до ДАНС, от ДАНС е получен отговор (л.35) в който се казва, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила, в случай, че то отговаря на условията по ЗУБ.

Към административната преписка е приложена справка (л.13-19), изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в А., актуална към 31.10.2024г. Според нея талибаните поддържат и консолидират властта си в страната, което води до относителна липса на въоръжен конфликт, но и до ограничаване на основните права и свободи, особено на жените и момичетата. В страната е налице вътрешна стабилност. Икономиката била „в равновесие на ниско ниво“, много афганистанци били „бедни, гладни и нуждаещи се от хуманитарна помощ“. Макроикономическото управление било по-добро от очакваното, със стабилен обменен курс, ниска инфлация и нарастващ износ. Намалявала корупцията в страната. Сочат се атентати на терористични организации срещу религиозни и етнически малцинства, които (шиитски и индуисти общности, хазари, сикхи) и срещу лидери на талибаните. Самите талибани обаче са относително толерантни към малцинствата. Държавната идентичност се формира на основа етническо, културно и езиково многообразие. Практикува се политическо изключване. Съобщава се и за атентати срещу талибаните (от терористичната организация IS-K.). Нарушават се правата на жените като се ограничава достъпът им до образование и заетост. Налице е политическо насилие, включително политически затворници и задържани, но в по-малка степен от предишните години.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.7-11).

В него е прието, че за С. Х. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 от ЗУБ, че лицето не е имало намерение да търси международна закрила от България, иначе не би напуснало страната, а причините да подаде молба за закрила били чисто икономически.

За чужденеца липсвали предпоставки за предоставянето и на хуманитарен статут. Той не направил твърдения за реална опасност от тежки посегателства (по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ) спрямо него, нито за съществуващ бъдещ риск от такива. От справката за страната не можело да се направи обоснован извод за това А. да се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

В производство пред съда е представена нова справка за ситуацията в А., актуална към 07.03.2025г. (л.87-96). Новата информация в нея е след 13-та страница. Съобщава се за продължаване на забраната за образование на момичетата, единични инциденти с убити и ранени. Ислямското емирство подчертало, че се ангажира да предостави на жените и момичетата правата, залегнали в шериата. Разменени са затворници със САЩ, Подобряват се отношенията със С. А.. Цитира се финансова помощ от Европейския съюз. Във връзка с отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство, се казва, че спрямо от тях е обявена обща амнистия. Някои от правителствените служители са се върнали на работа. Талибаните създали комисия за улесняване на връщането на политически и военни личности в изгнание. В общи линии

талибаните успявали да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор, включително на апарата за сигурност. Приема се, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители“. Най-важното за талибаните било хората „да бъдат лоялни днес“. Започнала кампания и за връщане на бившите служители на армията, макар че тази политика не е била последователна. Повечето бивши цивилни държавни служители възобновили задълженията си в рамките на новата администрация, с изключение на жените, които били изпращани въщи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено лично на жалбоподателя на 16.01.2025г., (съдът приема тази дата, въпреки че в решението е посочена дата на връчване 16.01.2024г. – текст на бланката, което е невъзможно с оглед датата на самото решение – 17.12.2024г.), жалбата е подадена чрез ДАБ до съда на 24.01.2021г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт, поради което съдът следва да се произнесе по същество.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

Спазен е процесуалният закон.

Решението е постановено от компетентен административен орган –председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е издадена в писмена форма и със съответните реквизити, при спазване на административнопроизводствените правила.

Поискано е и е дадено становище от ДАНС.

Първата молба за закрила (чрез МВР до ДАБ, л.58) е подадена в присъствието на адвокат от БХК (М. Х.). По време на регистрацията, запознаването с указанията при нея и по време на интервюто е присъствал преводач от родния за лицето език (дари, преводач И. З.). При провеждане интервюто, търсещият закрила е имал възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, текстът му е бил преведен, след което чужденецът е заявил, че няма възражения по превода.

Обратно на изложеното в жалбата, административният орган е обсъдил бежанската история (лист 2-3 от решението) и ситуацията в страната (л.4).

Обратно на изложеното в жалбата, ирелевантен е въпросът за спазването или не на правата на жените, както и относно правото на свободен избор за спазване или не на религиозните обичаи и порядки, доколкото чужденецът е мъж и сам се определя като сунит при регистрацията си, (а не член на религиозно малцинство или атеист), а и самият той заявява на интервюто, че не е имал проблеми заради религията си.

Обратно на изложеното в жалбата, административният орган правилно е тълкувал и приложил нормата на чл.9 от ЗУБ като е разгледал опасността от заплахата от посегателства и риска от бъдещи такива спрямо лицето в светлината на – в случая липсата – на безогледно насилие в страната.

Съответно, предвид и посочения анализ, процедурата не е водена повърхностно.

Спазен е и материалният закон.

Съдът намира, че в частта относно отказа на чужденеца да бъде предоставен бежански статут, оспореното решение е издадено в съответствие със ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религии, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не

желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съдът намира, с оглед представената бежанска история, за правилен крайния извод в решението на административния орган, че не са налице материалноправни основания по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Лицето не заявява да е било преследвано поради някоя от изброените по-горе причини. Заявява, че не е арестуван, съден и осъждан, не е имал проблеми заради пола, етноса, религията си. Действително лицето заявява, че два пъти е бил задържан от талибаните. Само по себе си, възможно е преследване от страна на талибаните на лице, което е служило на предишния режим. Но първо, С. Х. заявява, че не е бил преследван на такова основание в лично качество (въпреки, че самият той твърди, че е бил полицаи), а поради това, че братята му работили в парламента. Това е в пълно противоречие с твърдението му, че и сега братята му живеели в А., чувал се с тях редовно и те нямали никакви проблеми. Второ, това противоречи с информацията от актуалната справка за страната (от 07.03.2025г.), от която е видно, че преследване на такова основание липсва, особено пък за близки на такива лица, както и че талибаните се опитват да върнат всички служители в администрацията и този процес протича успешно. Недостоверни са твърденията на чужденеца, че и при двете задържания бил спасен благодарение на съседите, и особено заявлението на съседите, че ако има трето задържане, то при него лицето ще бъде убито.

Съдът споделя и извода на административния орган, че причините на лицето да напусне страната си на произход са извън обхвата на чл.8 от ЗУБ и са лични и икономически. Това личи от казаното на интервюто „бях принуден да подам молба за закрила“ – след задържане при опит за преминаване на границата около [населено място]. Също така личи от заявеното от лицето, че плащането към трафиканта е било за преминаване не до България, която е сигурна страна по смисъла на ЗУБ и лицето е минало транзит, а до Б., че няколко дни след първото си настаняване в РПЦ, без да изчака отговора на молбата си в РБългария, кандидатът е напуснал центъра в посока Швейцария, където е подал втора молба за международна закрила, че след отказа по нея не се е върнал в България за продължаване на производството, а е преминал в Германия и не по доброволен начин е трансфериран оттам в Р България. Лицето посочва като крайна цел не първата сигурна страна, а Германия. Обстоятелствата, че лицето е влязло в България нелегално и не се явява и представлява пред съда по повод обжалването, допълнително поставят под съмнение мотивите му да търси международна закрила у нас и индикират дезинтересиране от получаване на международна закрила в България.

Съдът намира, че оспореното решение съответства на материалния закон и в частта, с която на чужденеца е отказано да бъде предоставен и хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

С. Х. не твърди спрямо него да е налице заплаха от такива посегателства. Изключение от това е твърдението му, че би бил убит при евентуално трето задържане от талибаните, но съдът не кредитира това твърдение по съображения изложени по-горе. Наличието на подобни опасности не се подкрепя от събраните по делото доказателства. Действително в справките за страната се посочват някои уязвими етнически, религиозни и други групи – хазари, шиити, сикхи, индуси, професионални и образователни ограничения на жените, дори самите талибани – като потенциални жертви на терористични атаки, но

жалбоподателят не попада сред нито една от тях.

Видно от справките, към настоящия момент в страната, не е налице и безогледно насилие поради наличието на въоръжен конфликт. Споменават се единични случаи на насилие, но те са насочени към представителите на изброените по-горе групи. Напротив – според справките обстановката в А. е в общи линии стабилна с определени изключения, които обаче не оформят ситуация на безогледно насилие.

Не са налице и други основания за предоставяне на лицето на бежански или хуманитарен статут, доколкото по делото не се установи, нито жалбоподателят излага твърдения в тази насока, бежанска или хуманитарна закрила да е била предоставена на друг член от семейството му, поради което не са налице основанията за закрила и по чл.8, ал.9, съответно по чл.9, ал.6 от ЗУБ.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, хипот. посл. от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 13219 от 17.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИ

Я: